

[Morten Lange.]

svært her i tinget rigtig for alvor at forsvare de store fortjenester, der kommer ind her, for der er ingen, der rigtig tør; man kunne samtidig finde frem til en lovgivning med det formål at begrænse disse fortjenester. Det ville være en buket, der kunne bruges til noget, og den ville give penge, og det er det, der er meningen med det.

Der er andre muligheder, som også er overordentlig fristende. Det ærede medlem hr. Baunsgaard gjorde det klart, at regeringen vil have overordentlig let ved at få et flertal for at afskaffe opsparingsfiduserne, som formodentlig trækker på statsfinanserne i betydelig grad og ikke giver nogen opsparring. Der kunne tjenes penge på det område. Jeg ved ikke, om der ad den vej kunne tjenes 100 mill. kr. i forøget skatteprovenu, men det ville være gavnligt; så bildte vi ikke folk ind, at det skal vi frelse landet ved, når det alligevel ikke bliver frelst på den måde. Der er penge at hente dér. Det er langt sikrere og bedre end det, man her fører frem.

Endelig kan jeg ikke lade være med at nævne, at der er områder, som er under behandling i øjeblikket, hvor vi kan spare lige så store beløb, som man har stillet i udsigt at skaffe ved den niende buket, eller hvad antal det nu er, nemlig hele landbrugsstøtten, hvor der endnu ikke er lagt noget fornuftigt forsvar frem for, hvorfor landbruget under højkonjunktur skal have et kontant tilskud på 310 mill. kr. Jeg kan ikke forstå det, ikke fordi jeg ikke vil, men fordi det er uladsiggørligt.

Der er dækningsmuligheder nok, der er andre muligheder nok for at skaffe de besparelser eller de penge, som regeringen har brug for. Det er slet ikke nødvendigt at gå de besværlige veje, regeringen foreslår.

Men når det nu endelig skal være, så lad os se på den buket, vi har fået præsenteret. Den bærer præg af, at man har skrabet bunden for syttende gang, og det er nogle meget særprægede resultater, der er kommet ud af det. Det er indirekte beskatningslove, og den ene kan måske ikke være stort værre end den anden. Mit partis hovedsynspunkt er i og for sig ikke, om de enkelte lovforslag er mere eller mindre tiltalende; det er simpelt hen, at buketten

betyder en forøgelse af den indirekte beskatning, og det har vi ikke særlig lyst til at medvirke til. Men alligevel er det selvfølgelig rimeligt, at vi ser på de enkelte lovforslag.

Over for parfumeafgiften — det hedder altså skat på skønhed, hvis man skal omtale det populært — kan jeg godt mobilisere lidt moralsk forargelse, men jeg indrømmer, det er lidt svært. Om det er en klog skat, er en anden ting. Jeg kunne se det som en venlighed fra finansministerens side for at støtte de udtørrede sprittruter; de får et virkeligt aktiv igen, det er selvfølgelig en løsning, men jeg er ikke sikker på, at det er nogen særlig velgennemtanke skat. Det er i hvert fald en af den slags ting, vi må kulegrave i udvalget. Det kan godt ske, det går med den som med afgiften på sølv og guld; det lød også vældig pænt, da man fik foreslået den, da kunne man heller ikke mobilisere moralsk forargelse, men måske sagligt besvær. Lad os se på den; så langt kan vi strække os.

Brugt bilsafgiften er efter min opfattelse en særdeles betænkelig beskatningsform. Det er den lille mands bil, der nu skal beskattes. Langt om længe er bilspredningen blevet sådan, at de lavtlønnede tjenestemænd, arbejdsmænd og andre lavtlønnede borgere i samfundet er begyndt at tænke på, om de kan skrabe sammen til at købe en bil, der har været brugt 2-3 gange, og så skal de altså rammes; man har fundet ud af, at dér har man en ny skat. Jeg er ikke sympatisk indstillet over for tanken. Jeg indrømmer, at så vidt jeg kan se, er skatten både nem at indkræve og svær at svindle sig fra, men alligevel: jeg bryder mig ikke om at lægge en skat dér, hvor den rammer, på dem, som nu langt om længe kommer med i en motorisering, der for mange er en rimelig og fornuftig ting.

Så har den højtærede finansminister pludselig i sin buket indsat et let kanonslag af de mindre, en kamptold, som skal pålægges folkevogne og andre biler, som ikke har den gode egenskab at komme fra frihandelslandene. Jeg har ikke nogen principiel modvilje mod kamptold. Jeg synes ærlig talt, det er på tide at mobilisere en mere aktiv handelspolitik. Det driver man i høj grad fra fællesmarkedet, og vi skulle